

størt Bidrag af Statskassen — eller overhovedet af Andre — som det er muligt for at opnaa' en ikke ubetydelig, ja en meget væsentlig Forøgelse af deres Eiendommens Værdi. Den Egenstab ved de paagjældende Eiendomme, at de ere udsatte for at overskyldes af Vand, har flæbet ved dem lige til det Dieblit, Vandfloden indtraadte, og for Falsters Vedkommende vil jeg sige, at den er af en saadan Bøffæftheds, at Folk ikke kunne have glemt, at Eiendommene havde denne usikre Egenstab, efter som det ikke er længere siden end i 1862, altsaa for omtrent 10 Aar siden, at den Beskættelse blev skabt, som disse Eiendomme havde umiddelbart før Ulykken den 13de November. Det er nemlig fra den Tid af, at Niddemningen af Bøtø Nør fandt Sted; før den Tid havde Østersøen aldeles uinddret Afgang ind i Nøret og var altsaa i Stand til at overskyldes og oversømme de Eiendomme, der nu have lidt saa meget. — Jeg har ganske vist maattet sige mig selv, at de samme Betragtninger, jeg her har fremsat, for en stor Del ogsaa gjælde lige overfor Amtet, men jeg har dog paa den anden Side maattet erkjende, at der er et noget stærkere Baand imellem Amtskommunen og dens Beboere end imellem disse og Statskassen. Navnlig har den Betragtning, som det erede Medlem, der førte Ordet for Forslagsstillerne, har gjort gjældende, nemlig, at man ved at yde Bidrag sikrer sig Stattebylde af de paagjældende Beboere, ikke blot efter Hartkorn, men ogsaa efter Formue og Velgighed, aldeles ikke nogenjohelst Betydning lige overfor Statskassen; thi den Fordel, det skulde have for denne at beholde nogle Pønder Hartkorn derovre, af hvilke den kunde vente at faae Stat, vil være fuldkomment rigelig opveiet ved de Bidrag. Regjeringen er villig til at yde af Statskassen, og ved den Moderation i Skatten — i alt Fald for nogle Aar —, som det ogsaa er Regjeringens Nafte at tilveiebringe. Min Stilling er altsaa den, at jeg modtager Ændringsforslagene under Nr. 1, 2 og 4; at jeg ikke gjør Modstand imod Ændringsforslaget under Nr. 3; forsaavidt man her maatte finde, at Forholdene ere af den Bøffæftheds, at Amtskommunen bør træde til med sin Hjælp ved Betaling af Rentor og af Udbrag, foruden den Hjælp, der skal yde ved at skaffe Penge og at sørge for, at disse Aar ikke blive mere byrdefulde, end at de kunne forrentes og afdrages i 28 Aar, men at jeg derimod paa det Bestemteste maa modsætte mig Ændringsforslaget under Nr. 5 som aldeles uacceptabelt.

Chr. Vedersen: Jeg kan ikke rigtig fatte, hvorledes den høitærede Minister kan vægre sig ved at modtage Forslaget under Nr. 5, naar han dog vil modtage Forslaget under Nr. 2. Dette Forslag gaar jo ud paa, at rette Lovforslagets vigtige Opfattelse af de stedlige Forhold, idet det tilfigter at borttage den tidligere assistente

for Digeanlæg paa Lolland; men naar den høitærede Minister erkjender, at Dæmningsarbejderne skulle kunne fortsættes forbi Rødbø Fjord, følger deraf simpelthen, at den Sum, som skulde bevilges Lolland under Forudsætning af, at der kun opføres Diger mellem Nakkø Fjord og Rødbø Fjord, ikke længer kan være tilstrækkelig. Naar det er paavist, saaledes som det er af mig ved Sagens 1ste Behandling og af det erede Medlem for Maribo Amts 2den Valgtreds (Frederiksen) idag efter Samraad med den vedkommende Komites Formand, der har taget sig saa ivrig af Sagen, at den Opfattelse, Ministeren har gjort gjældende, ikke er rigtig, og naar Ministeren efter at være kommen til Giffendelse heraf gaar ind paa at fortsætte Arbejderne længere hen imod Guldborgsund, altsaa hen ad den Strækning, hvor Ministeren troede, at der kun var 12 Ruiner, mener jeg, at dette maa føre med sig, at den oprindelige Sum af 70,000 Rd. maa betydelig forhøies. Jeg kan ikke forstaa' rettere, end at man, naar man vil gaa videre med Arbejdet, ogsaa maa gaa videre med Midlerne dertil. Man kan nu ganske vist sige, ja, Arbejdet skal udføres, men de vedkommende Egenes Beboere maa tage Følgerne deraf. I den Anledning vil jeg gjøre opmærksom paa, at jo længere man paa Lolland gaar mod Ost, desto haardere bliver Byrden. Sagen er nemlig den, at Landet der er bakket og ikke har store og udstrakte Flader, saaledes at det altsaa kun er smaa Strækninger, der ere bleve pdelagte af Havet, medens der derimod Vest paa er jevne Flader, som have staaet fuldstændig under Vand. Der er derfor ogsaa forholdsvis mange flere om at bære Byrden; men nu at lade Statens Tilskud tilfalde netop de Sidstnævnte synes jeg er en Selvmodsigelse, og jeg tror ogsaa, det vilde være uretfærdigt at gaa frem paa den Maade. Jeg kan heller ikke tro Andet, end at den høitærede Minister dog til sidst vil komme Thinget imøde med Hensyn til Forslaget under Nr. 5, og naar Folke-thinget, som dog skulde have den overveiende Bevillingsmyndighed, vil gaa ind paa dette Forslag, antager jeg ogsaa, at Ministeren vil se at faae sin Kollega Finansministeren med dertil. Den høitærede Minister sagde, at de vedkommende Eiendomme gennem Lovforslaget vilde blive satte i en langt større Sikkerhedsstilstand end før Stormfloden. Ja, det er ganske vist, men samtidig med at man fra Regjeringens Side fordrer denne større Sikkerhedsstilstand og altsaa griber ind i Beboernes Eiendomsforhold, paalægger man Beboerne en Byrde, som jeg virkelig er bange for, at de ikke kunne bære. Jeg tror, at de langt hellere ville være fri for dette Indgreb og selv oparbejde Dæmningerne til den Stærkelse og Styrke, de havde før Stormfloden, end de ville have, at det Lovforslag om Digeæfænet, som nu ligger i det andet Thing, og om hvilket man ikke veed, hvorledes det vil komme til at se ud, skal indskrænk